

[Keld Andersen]

politik. Resultatet heraf er blevet, at vi næsten daglig er vidne til den ene virksomhedslukning efter den anden inden for byggesektoren. For nu at føje spot til skade har regeringen gjort ondt værre, og jeg tænker naturligvis navnlig på boligministerens mange private initiativer sommeren igennem, initiativer, der alle forblev resultatløse, fordi den samlede regering hver gang sagde nej til ministerens allerede offentliggjorte planer, med det resultat, at endnu mere gik i stå, fordi folk forblev afventende i håb om, at noget ville ske. Utrygheden og uvisheden bredte sig stærkt også på dette område.

Resultaterne ser vi nu ganske klart. Opførelsen af enfamilieshuse er allerede i indeværende år mere end halveret i forhold til sidste år. I forvejen var tallet for 1979 faldet stærkt i forhold til året før, 1978.

I den bygge- og boligpolitiske oversigt for 1979-80, som netop er udsendt af boligministeriet, udtaler man sig om disse forhold således - jeg citerer:

»Det lave niveau for 1979 må ligesom for de foregående år ses i forbindelse med de stigende omkostninger og finansieringsudgifter. At der har været tale om et yderligere fald i aktivitetsniveauet, skal formentlig også ses i lyset af den usikkerhed, der hersker om den økonomiske politik, specielt usikkerheden omkring den skattemæssige behandling af renter m. v. . . . Forventninger om real-lønsfald i de kommende år spiller selvsagt også en stor rolle.«

Det er jo interessant at se, at det er gået op i hvert fald for boligministeriets folk, at det er det, der er den væsentlige årsag til den byggekrise, vi har. Jeg er meget enig i den vurdering, der kommer til udtryk fra boligministeriet, og kan yderligere tilføje, at det meget høje renteniveau naturligvis blot er med til yderligere at forstærke denne udvikling. En så kraftig tilbagegang i antallet af nyopførte ejerboliger kan naturligvis ikke undgå at afstedkomme stigende pres på udlejningsbyggeriet, og vi har netop for godt 14 dage siden set, hvorledes regeringen og dens små forligspartier udnyttede denne situation til en forhøjelse af kvoten for nye sociale boliger fra 7.000 til 10.000.

Det konservative folkeparti ønsker, at vi går en anden vej, og det er baggrunden for dette forslag. Vi så langt hellere, at man mindsker de stærkt stigende omkostninger og

finansieringsudgifter, således at folk atter kan få råd til at erhverve deres egen bolig, hvad vi jo ved at langt den overvejende del af den danske befolkning ønsker sig. Ved at stimulere til øget opførelse af nye ejerboliger vil vi også medvirke til at mindske presset på udlejningsbyggeriet. Det var baggrunden for, at vi forleden medvirkede til ændringer i realkreditbelåningen, og vi har desuden fremsat en lang række andre forslag med det sigte, som jeg her omtalte. Lovforslaget, som vi har til behandling i dag, skal ses som et led i disse bestræbelser og er således en del af en samlet buket af lovforslag fra det konservative folkeparti med det sigte at komme byggeriet til undsætning.

Hvorfor har vi så valgt at kigge på de penge, der ligger i Lønmodtagernes Dyrtidsfond? Det har vi gjort, fordi vi finder, at det er urimeligt, at de familier, som ønsker at erhverve deres egen bolig, eller som kunne tænke sig at flytte til en ny lejlighed, forhindres deri på grund af en stram privatøkonomi, selv om de har penge, som vitterlig kunne anvendes til dette formål, men som på grund af bestemmelserne i den gældende lovgivning ikke kan frigives. Vi ved f. eks., at der i dette land er 70.000-75.000 udstykkede, men ubebyggede grunde, hvoraf kommunerne har ca. 45.000 grunde, de udbyder til salg. Vi har også hørt, hvordan man fra kommunernes side allerede er begyndt at røre på sig, fordi man ikke kan få solgt disse grunde. Vi ønsker med dette forslag, men som sagt også med andre forslag, at stimulere til at få opført huse på disse grunde og dermed komme ledigheden til livs og lette det pres på udlejningsbyggeriet, som vi må erkende at der vitterlig er.

Jeg vil godt komme med nogle enkelte kommentarer til nogle af de indlæg, der har været til forslaget.

Jeg forstår som sagt, at ministeren har sympati for tanken, der ligger bag, men han kan altså ikke støtte forslaget - kort sagt: ministeren har ikke noget at have sympatien i.

Ministeren mener, at forslaget er i modstrid med en indgået aftale. Jeg skal kort sige her, at det mener jeg ikke det er.

I stedet for at koncentrere sig om det, lovforslaget drejer sig om, koncentrerer ministeren sig om, hvad det også kunne bruges til, og siger: hvorfor ikke bruge det ved indgåel-